

Sygn. akt **II W 571/17**

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca SSR Anetta Krawczyk

Protokolant Aneta Ranecka

po rozpoznaniu dnia 08.03.2018 r., 24.04.2018 r., 05.06.2018 r.

sprawy przeciwko **B. P.**

c. Z. i A. z d. C.

ur. (...) w L.

obwinionej o to, że:

w dniu 15 października 2017 r. około godziny 16:35 w G., powiatu (...), na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), kierując pojazdem marki R. (...) nr rej. (...), w wyniku nie ustąpienia pierwszeństwa przejazdu, doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F. o nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla A. P.,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

1. obwinioną B. P. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że kierując pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności oraz w wyniku nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu, doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F., tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza jej karę grzywny w kwocie 100 (stu) złotych,

2. na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r., w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 zł i wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt II W 571/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona B. P. jest 35- letnią mieszkanką G.. W dniu 15 października 2017 r. obwiniona poruszała się pojazdem mechanicznym marki R. (...) o nr rej. (...). Około godz. 16.35 w G., jadąc ul. (...), podjechała do skrzyżowania z ul. (...). Pojazdy poruszające się ul. (...) jechały wolno z uwagi na natężenie ruchu. A. P., poruszająca się samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...), podjeżdżając do skrzyżowania, zasygnalizowała ręką, aby obwiniona przejechała

przez skrzyżowanie. Obwiniona ruszyła, jednakże, widząc poruszający się ul. (...) od prawej strony pojazd, zatrzymała się. A. P., widząc zachowanie kierującej samochodem marki R. (...), ruszyła, przejeżdżając przez skrzyżowanie. Obwiniona, nie zachowując należytej ostrożności, nie obserwując należyte drogi, ruszyła do przodu, uderzając w prawe tylne nadkole pojazdu prowadzonego przez A. P.. Obwiniona przyznała się do winy przybyłemu na miejsce zdarzenia funkcjonariuszowi Policji, po czym odmówiła przyjęcia mandatu.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionej B. P. – k.4v - 5, k.21-21v, notatka urzędowa – k.1, karta zdarzenia drogowego – k.2, zeznania świadków: K. C. – k.8, k.21v-22, K. B. – k.25-25v, A. B. – k.25v-26, A. P. – k.28-28v, zapis na płycie CD – 50-60 sek. nagrania)

Obwiniona B. P. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Podczas przesłuchania wyjaśniła, że jadąc ulicą podporządkowaną, zatrzymała pojazd. Nadjeżdżająca z lewej strony kierująca pojazdem marki F., widząc, że obwiniona nie może włączyć się do ruchu, dała obwinionej znak ręką, aby przejechała. Obwiniona popatrzyła w prawo i widząc, że ma wolne, ruszyła. W tym czasie również ruszyła kierującą samochodem marki F.. Obwiniona uderzyła w tylne nadkole pojazdu prowadzonego przez A. P.. Przez Sądem obwiniona wyjaśniła ponadto, że ponieważ z prawej strony nadjeżdżał inny pojazd, nie mogła od razu przejechać. Gdy przejechał, obwiniona ruszyła. Nie zauważyła wówczas kierującej F.. Obwiniona podkreśliła, że pokrzywdzona ustąpiła jej pierwszeństwa przejazdu.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej B. P., nieprzyznającej się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Podkreślić należy, że w istocie obwiniona potwierdziła, że obserwując prawą stronę drogi z pierwszeństwem przejazdu, ruszyła, nie zauważając ruszającego z lewej strony F.. Wyjaśnienia obwinionej, potwierdzające jej sprawstwo znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: K. C., K. B., A. B. i A. P., a nadto notatce urzędowej, karcie zdarzenia drogowego oraz zapisie monitoringu. Zdaniem Sądu prowadząca pojazd marki F., widząc trudności obwinionej z przejechaniem przez skrzyżowanie, zatrzymała się i zasygnalizowała obwinionej, aby przejechała. Obwiniona podjechała, a następnie zatrzymała się, widząc przejeżdżający z prawej strony pojazd. Nie obserwowała jednak lewej strony drogi i nie zachowując należytej ostrożności, wjechała na skrzyżowanie, pomimo, że kierująca F. ruszyła. Gdyby obwiniona zachowała należytą ostrożność, nie wjechałaby na skrzyżowanie i nie doszłoby do zdarzenia. Sąd dał wiarę logicznym i wzajemnie się uzupełniającym zeznaniom świadków K. C., K. B. i A. B.. Znajdują one bowiem potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionej, w notatce urzędowej, karcie zdarzenia drogowego oraz zapisie monitoringu. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka A. P. w części, w której zeznaje, że obwiniona wjechała na skrzyżowanie, uderzając w tylną część jej pojazdu. W tej części zeznania A. P. znajdują potwierdzenie zarówno w wyjaśnieniach obwinionej, jak i zeznaniach pozostałych świadków. Sąd nie dał wiary zeznaniom tegoż świadka, że nie sygnalizowała obwinionej ustąpienia jej pierwszeństwa przejazdu. W tej części są one bowiem sprzeczne zarówno z wyjaśnieniami obwinionej, a w szczególności zeznaniami funkcjonariusza Policji, przybyłego na miejsce zdarzenia, który ustalił, że kierująca F. zasygnalizowała ustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierującej R. (...). Zdaniem Sądu świadek A. P. złożyła tej treści zeznania, obawiając się ewentualnej odpowiedzialności za zdarzenie. Sąd dał wiarę dowodom w postaci notatki urzędowej, karty zdarzenia drogowego oraz zapisie monitoringu, albowiem ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Zasad zawartych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, dotyczących pierwszeństwa przejazdu, nie wyłącza zachowanie innego uczestnika ruchu drogowego, w tym poruszającego się drogą z pierwszeństwem przejazdu, sygnalizującego ustąpienie pierwszeństwa innemu uczestnikowi ruchu. Powody, na podstawie których doszło do naruszenia przepisów, mają wpływ na wymiar kary. Zgodnie z art. 86 § 1 k.w. karze grzywny podlega, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Doprowadzenie do kolizji w czasie wzmożonego ruchu pojazdów niewątpliwie stanowiło zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla wszystkich uczestników ruchu, a w szczególności prowadzącej pojazd marki F. A. P.. Sąd uznał zatem, że obwiniona B. P. w dniu 15 października 2017 r. około godziny 16:35 w G., powiatu (...), na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), kierując pojazdem marki R. (...) nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności oraz w wyniku nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu, doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F. o nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla A. P.. Powyższe wypełniło znamiona

wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Obwiniona B. P. - osoba dorosła, świadoma obowiązujących przepisów, dotyczących zachowania ostrożności na drodze, mając możliwość zachowania się zgodnie z prawem, naruszyła je. Widząc bowiem wzmożony ruch na drodze, winna była zachować szczególną ostrożność, wjeżdżając na skrzyżowanie, zwłaszcza z drogi podporządkowanej. Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinioną czynu jest mniej, niż znaczny. Naruszyła bowiem dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał wcześniejsze zachowanie pokrzywdzonej, sygnalizujące ustąpienia pierwszeństwa oraz brak ujemnych następstw zdarzenia u jego uczestników. Za wykroczenie objęte art. 86 § 1 k.w. ustawodawca przewiduje karę grzywny, która może wynosić od 20 do 5000 zł. Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 100 zł, a zatem zbliżoną do minimalnej przewidzianej przez ustawę. W oparciu o dyrektywy wymiaru kary, zawarte w art. 33 k.w. Sąd uznał, iż wymierzona obwinionej B. P. kara jest adekwatna do rodzaju i stopnia naruszonych przez nią obowiązków oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Zdaniem Sądu sam fakt wymierzenia obwinionej kary wdroży ją do większej ostrożności podczas poruszania się pojazdami. Sąd uznał za zasadne zasądzenie od obwinionej kosztów postępowania w kwocie 100 zł oraz wymierzenie opłaty w wysokości 30 zł.